“S'està produint un moment d'antipintura”.

Cultura | 28/04/2008 | 11:31

Arranz-Bravo ara presenta aquesta exposició a la Galería Virtual de Sies.tv i la revista Bon Art.

Eduard Arranz-Bravo va néixer a Barcelona i va estudiar a l’Escola Superior de Belles Arts Sant Jordi on va conèixer Rafel Bartolozzi. Els dos artistes van formar un duo que als anys 70 va realitzar projectes artístics molt innovadors, com les façanes exteriors de la fàbrica Tipel a Parets del Vallès. Des de llavors, Arranz – Bravo ha exposat en un gran nombre de galeries i museus de tot el món. Ara, presenta aquesta exposició a la Galería Virtual de Sies.tv i la revista Bon Art.

Arranz Bravo

Entrar a l’estudi de blanc impolut.Passejar-hi i veure l’es-quizo-frènia de l’ordre. Mirar i remirar el treball incesant. Fer de voyeur i fins i tot molestar. Poder escollir les peces que més et sedueixen. Analitzar que t’agraden les tenebres. Les pintures i escultures amb la màgia de l’ignot. Percebre que l’artista t’observa i somriu. La tria és subjectiva. És només una visió de l’ar-tis-ta. És la meva visió del seu imaginari. Totes les obres són de gran format, menys dues escultures, Centaure i Mà catalana, d’un misteri troyà i d’un expressionisme ferotge. La figura humana hi és la cons-tant, el tema, el tot. Una humanitat torturada, amagada, quasi es-quinçada, i que cerca sortir de la foscor. Són obres orgàniques, que somriuen les màscares africanes, la microbiologia i la ciència ficció. Formes i contorns erosionats, que ens insulten. Geperuts, detritus viscerals, on la lletjor pren una bellesa exultant. El color vol amorosir l’espai, però encara injecta més sang pura a les ve-nes dels ulls, ja prou dilatades. La riquesa de tons i superposicions de capes arriba a neguitejar. Sovint satura, però més sovint resulta l’equilibri imperfecte que fa commoure. Concretament, aquest és, per a mi, el millor Arranz-Bravo. Potent, tenebrós, agosarat, documentat, hiperactiu, mal-carat, desequilibrant.

Mentrestant, la pintura continua parlant sense aturador. Les obres són de llum de cera, malgrat ser il·lu-minades amb llum metàl·lica. Són un alfabet coral, espècimens amb ressonàncies a Chaim Soutine, El cuirassat Potemkin de Sergei Eisenstein, l’Home Elefant de David Lynch, l’arquitectura futurista d’Oscar Niemeyer o el còmic manga Akira de Katsuhiro Otomo. Les parets de pe-dra del monestir, que acullen l’exposició d’un autor que ja havia treballat enmig d’aquells murs als anys seixanta, dialogen amb la pintura. La pintura, amb reminiscències als frescos pompeians, desco-brei-xen que són el mateix fil d’una llarga evolució. No hi ha modernitat epidèrmica. Hi ha pintura, acció i reflexió. No és avantguarda, és un clàssic contemporani. Potser aquest és el secret de l’eterna joventut: no haver estat mai ni jove ni gran, simplement haver esdevingut quelcom que el temps no corromp, no oxida.

Catalan hand – mà Catalana

Contorsió. Tensió. Força. Follia. Una mà de pintor decapitada es mou espasmòdicament. A poc a poc, deixa de bategar i ensuma el terra argilòs per replantar-s’hi. Comença a fer arrels. Es fa de bronze, pren caràcter i comença a brillar. L’aigua, el sol, la pluja, la gebrada li van esculpint els matisos, la història, la bellesa. La primera vegada que la vaig veure era de guix. Tot just naixia. Va aparèixer del no res. Ara és un ple dins els cosmos. La natura l’ha fet persona. La persona l’ha fet natura artística.

Banyera vital

Dins les banyeres s'hi han produït infinitat de guerres. Fins i tot s'hi ha enfonsat el Titànic. De les banyeres n'han sorgit ciutats submarines, com a les novel·les de Jules Verne. I la banyera no deixa de ser un espai de transició, de relax, de lluita, de sexe, de mort per asfíxia o per haver-se electrocutat. La banyera, aquesta, tira cuets i no és una falla. Té quilos de matèria pictòrica lliurepensadora. A la banyera hi ha flourescents, hi també civilitzacions brutes i pudents. La banyera és l'univers. Qui no té banyera no és ningú! I qui les pinta en té pilons. La banyera és un objecte fetitxe per aquest artista, que es banya de pintura vital desdibuixada. La banyera és on les civilitzacions s'hi han negat i on hi tornen a renéixer. Home banyera, home ciutat?

Autor: Redacció
Redacció

https://gironanoticies.com/noticia/6547-sesta-produint-un-moment-dantipintura.htm